

Obaja vsak četirtek in vsak s postojno vred ali v Mariboru s postojno vred za celo leto 50 din. pol leta 16 din. Če je 3 din. laven, postojna 50 din. Navedena vrednosti na upravitelja Slovenskega Gospodarja v Mariboru. Kereta ena 5. in se dopolnjuje s prevozi. Navedena se plačuje v naprej. Telefon Interurban št. 115.

Posamezna številka stane 1-50 din.

Poština plačana v gotovini.

Uredništvo je v Mariboru, Koroška cesta št. 5. Rokopisi se ne vračajo. Upravišnje sprejema naročnike, iskovate in reklamacije. Cena inšertov po dogovoru. Za vsakršne oglase in priponen polnjati. Navedite reklamacije so poštninske proste. Čekovni račun poštnega urada Ljubljana št. 10.605. Telefon Interurban št. 115.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

84 številka. MARIBOR, dne 21. avgusta 1924. 58. letnik.

Našim fantom v pozdrav.

Cela Slovenija bo zrla te dni s ponosom na naš obsejni Maribor, v katerem bo zborovala, se navduševala za nove cilje ter vzore in manifestirala armada pomladka našega razumnštva, orlovstva, vseh raznih prosvetnih organizacij, Marijinih družb, mladeniških zvez itd.

S ponosom in veseljem bo pozdravljala te dni cela Slovenija cvet slovenstva — fantovske omladince od katoliškega visokošolca do priprostega kmetijskega fanta, ki se hočeta te dni rami ob rami navdušiti za cilje prosvete po vedno novih katoliških načelih.

Ravno to skupnost omladinskega razumnštva, orlovstva in priprostih kmetijskih fantov pozdravlja Slovenija s ponosom in v prepričanju, da vodijo našo slovensko krščansko omladino isti skupni cilji kakor Slovensko ljudsko stranko, ki ima pod svojim okriljem združeno vse, kar je pošteno zavednega od najvišjega razumnika do priprostega bajtarja in delavca. Pozdrav vodstva fantovskih mladinskih dnevov pa velja zbranim pionirjem za boljše slovensko bodočnost v prepričanju, da bo fantovska omladina sprejela prosvetna navodila predavateljev, se po njih ravnala in jih širila med narodom.

Vsaka večja manifestacijska prireditev naše slovenske omladine je rodila v najkrajšem času sadove, ki se tako lepo kažejo ravno v mali Sloveniji na verskem, narodnem in prosvetnem polju.

Glede fantovskih dnevov v Mariboru že lahko z mirno vestjo trdimo vnaprej, da bodo na novo poživil misel skupnosti, jej pokazali nove cilje, pota ter vzore, ki bodo dosegljivi sedaj, ko smo že vendar enkrat dosegli vlado dela, zakonitosti in miru, ki se lahko ponaša s popolnim scepjanjem kralja in naroda.

Dal Bog, da bi lahko rekli v kratkem času: mariborski fantovski dnevi so postavili mejnik, pri katerem se začnejo poživiljeno delo za skupnost vseh stanov po katoliških načelih.

Našim fantom od visokošolca do priprostega kmetijskega fanta kliče starosta med slovenskimi listi »Slovenski Gospodar«: Bog Vas živi, a posebno v teh dneh vsi na sunaj in na znotraj po programu Davidovič-Koroščeve vlade: v delu, miru in zakonitost!

* * *

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angleški spisal E. R. Burroughs. — Prevedel Paulus. 21

Ze tistokrat ko je bil Trzan še majhen, ga ni maral. Z zavistjo je gledal, kako je belokožec napredoval v vseh rečeh in kmalu nadkrilil svoje tovariše ter nazadnje celo njega samega s svojo gibčnostjo, spretnostjo in bistroumnostjo.

In celo Saboro je premagal in ubil —. Niti on sam, Kršak, si tega ni upal —.

Vse je zatelebano vanj —. Nihče se ne zmeni več za poglavarja —.

Kršaku je šinila vsa kri v mozgane. Oči so mu še huje zakrvavele. Pogled se mu je zameglil.

Besen je planil po koncu. Divje je zatulil, skočil je med čredo —.

Bil in kdestil je krog sebe s svojimi silnimi težkimi pestmi, globoke rane je sekal s svojimi ostrimi nohti, pol tucata jih je ubil in potolkel, preden se je čreda rešila v varno zavetje visokih vej.

Penč se od jeze in ves blazen od zavisti je iskal z očmi njega, ki ga je najhuje sovražil, — Trzana.

Tamle na nizki veji je sedel in mirno gledal razsajajočega glavarja.

Tedaj se je Kršak udaril po prsih in zahreščal svoj strašni, grozeči bojni krik in klical nasprotnika k borbi na življenje in smrt. Ali ti — ali jaz, tako je donelo iz Kršakovega rjovenja.

Živali so vztrepetale, džungla je umolknila, plaho se je splazil celo Numa, lev, kralj živali, v goščavo.

Trzan pa je mirno gledal z drevesa.

Kaj počenjajo in pomenijo nasprotniki sedanje vlade.

Zapuščina prejšnje vlade.

Nova vlada je našla po ministrstvih in raznih upravnih mestih vse polno nerada in korupcije ter ima sedaj veliko in težko nalogo temeljitega čiščenja in vzpostavitev redu in zakonitosti. V raznih vladnih pisarnah so se našli velikanski kupi nerešenih spisov, dognalo se je pa tudi to, da so prejšnji vladinovi mnogo spisov uničili, da bi zakrili sledove svojega raznovrstnega nepostavnega in nepoštenega delovanja. Ob nastopu nove vlade se je čitalo v nekaterih beograjskih listih, da je Pašičev sin Rade z nekim višjim uradnikom ministrskega predsedstva ponoči skozi okno vdrl v predsedniške pisarne ter z avtomobilom odvažal cele svežnje spisov. Bivši vladni predsednik Pašič je pa drugi dan dejal svojemu nasledniku Davidoviču, da nima ničesar za predati. Samo ob sebi je razumljivo, da so predsedniku Pašiču sledili tudi drugi člani prejšnje vlade. Najhuje se je poprej gospodarilo po onih ministrstvih, ki so posebno važna za narod in državo ter tudi dobro založena z narodnim premoženjem. Tako je n. pr. ministstvo za socialno politiko porabljal denar za vse kaj drugega, kot pa za siromašne invalide, katerim je bil določen, v ministrtvu za agrarno reformo so imeli glavno besedo beograjski advokati, ki so se posredovanjem služili velike svote, finančno ministrtvo je izdajalo denar iz različnih posebnih fondov v strankarske svrhe, vladajoči stranki je služilo tudi trgovsko in prometno ministrtvo in tako je šlo naprej v največjo škodo države in njenih državljanov. V par tednih je nova vlada na svojih sejah ugotovila že vse polno nepravilnosti ter je že izdala odločne in važne naredbes, da se zaustavi pot korupciji in nezakonitosti. Težave tega dela so pa zlasti radi tega tako velike, ker se je korupcija zagrizla tudi globoko v vrste državnih uslužbencev in ker se uprava ne more kar čez noč preurediti.

169. pr. 114.

Glasovanje o vladni izjavi je dalo, kakor znano, 169 glasov za vlado, 114 pa proti. Tako veliko večino ima vlada v beograjskem parlamentu prvič in prvič so glasovale vse politične skupine, ker je bila doslej vedno ena ali druga nasilno ali samovoljno izključena in se je brez nje iskala večina. To glasovanje pošteno in trezno mislečih ljudi ni iznenadilo, zelo čudno je pa neugnano vpitje Pašič-Pribičevičeve družbe o slabem položaju sedanje vlade. Pred glasovanjem so Pašič-Pribičevičevi ljudje računali in zatrjavali po svojih listih, da se bodo njim proti vladi pridružile razne politične skupine in da bodo Radičevci, če

ne proti vladi, vsaj brez glasovanja, odšli iz parlamenta. Ti računni so bili od prvoga početka na najslabši podlagi, ker se vendar ni dalo misliti in pričakovati od poslancev zemljoradnikov, džemijeta, Nemcev in posebno še Hrvatov, da bi podpirali svoje dosedanje tlačitelje proti vladi, ki hoče sporazum, red in zakonitost.

Pri glasovanju so ostali v opoziciji samo Pašičevi radikali in Pribičevičevi samostojni demokrati, podpirali jih je za enkrat socijaldemokratski poslanec, ki pa ničesar ne pomeni, laži o slabem položaju vlade pa je nočejo prenehati. Pri razpravi o vladni izjavi so skušali Pribičevičevci razvneti prepire in pretepe v parlamentu, da bi potem raztrobili naokrog, da je parlament nesposoben in da v njem sploh ni mogoče delati. To se jim ni posrečilo, zato so se pa vrgli na to, kako bi se dalo napraviti razdor med člani vlade in pa med hrvatskimi poslanci, ki po dogovoru podpirajo ožji opozicijski blok in njegovo vlado.

Po Radičevi vrnitvi.

Vrnitev predsednika HRSS se je ob spremembi režima smatrala od vseh strani kot čisto enostavna stvar. Pri tem tudi Pribičevci niso delali izjeme, pač pa so napovedovali, da vlada takoj pade, kakor hitro se Radič vrne. Trdili so, da bo Radič prekinil dogovor med ožjim opozicijskim blokom in svojo stranko ter odrekel vladi podporo. Radič se je vrnil, vlada pa ni padla in samostojni demokrati so takoj začeli pisati, da je zamogel Radič le radi tega priti domov, ker si nova vlada ni upala preklicati in tudi ne izvršiti naredbes prejšnje vlade, *dnosno Pašiča, naj se Radiča aretirata, ko se pojavi na meji. Tako naredbo je Pašič res dal policijski oblasti, bila je pa protipostavna, ker je ni izdala sodnijska oblast. Nova vlada in tudi njene podrejene oblasti so na protipostavne naredbes prejšnjega režima gledale kot bi jih sploh ne bilo in tako je Radič prišel v Zagreb. Prvo, kar je izjavil, je bilo to, da je treba novo vlado podpirati, ker je sporazumna in parlamentarna ter na vsak način prepričati, da se Pašič in Pribičevič zopet ne prerijeta v ospredje. Ta izjava je radikalske in samostojno-demokratske napovedi in pričakovanja postavila na laž in zato so Pribičevci svoje naklepe in načrte podpri z lažjo in prevaro. Prvi Radičev govor v Zagrebu so potvorili ter potvorjenega spravili v beograjski dnevnik »Politika«. Po potvorjenem besedilu naj bi bil Radič žalil kralja in ker je bilo takih ponarejanj in laži že cela vrsta, se pribičevska nakana tudi tokrat ni obnesla, četudi se je vrnila v predale precej uglednega lista. Najtočnejše je nemreč ugotovljeno, da je Radič ravno nasprot no govoril ter med drugim celo povdarjal, da bi pri nas potem sporazuma lahko prišlo celo tako daleč, da nam monarhija ostane, ko bodo že vse drugod republike. Glede kralja je nadalje tudi dejal, da je imel dobre svetovalce, ko je poveril sestavo vlade poštenjaku Davidoviču.

Ni se bal. Umaknil se je sicer malo poprej na drevo, ker se ni hotel po nepotrebnem izpostavljati zblazeneli jezi Kršakovi, toda sedaj je šlo za njegovo čast. Premagal ga bo ali pa bo častno padel v neenakem boju.

In res se je zdel boj neenak.

Sedem čevljev in više je meril strašni poglavar, ko se je vzravnil na kratkih nogah. Njegova mogočna pleča so bila prepletena s silnimi mišicami, njegov tilnik je bil ena sama kepa železnih kit, strahovita moč je ležala v njegovih kakor moško stegno debelih rokah, njegova režeča se usta so razkazovala strašno zobovje in njegova hudobne, majhne oči so se bleščale v blaznem sovraštvu.

Mirno ga je pričakoval mladi Claytonov sin. V polni moči svoje mladosti je bil, dvajset let je štel, skoraj šest čevljev je meril, mišičast je bil in krepko razvit — pa vkljub temu je bil pomilovalen slabič v primeri s svojim strahovitim nasprotnikom.

Njegov lok in tulj s puščicami sta ležala daleč v stran v travi, odložil ju je, da je lože razkazoval tovarišem svoj plen. Ni imel drugega orožja ko svoj dolgi lovski nož.

Odkar sta se srečala z Bolganijem pa do danes ni Trzan kedaj več zrl v oči takemu strašnemu nasprotniku. Tudi tistokrat ga je rešil edinole nož.

Lovski nož in gibčnost, to je bilo edino, kar je vsaj nekoliko odtehtalo premoč Kršakovo, sicer pa je silna žival daleč nadkriljevala slabotnega človeka in da ni bilo še druge okolnosti, ki je soodločevala v tej neenaki borbi, — Trzan, Claytonov sin, mladi lord Greystoke, bi bil umrl kakor je živel, neznan in nepoznan v divji afriški džungli.

Toda sin Claytona je imel dar, ki ga je dvigal daleč nad vse živali, dar, ki ga je Stvarnik podaril le

človeku, — razum. In razum ga je rešil smrtnega objema železnih mišic Kršakovih in ga obvaroval njegovih strašnih zobov. —

Z izzivalnim rjovenjem je planil Kršak nadenj.

Mladi Clayton je potegnil nož in mu je z enako divjim krikom skočil nasproti, da bi prestrigel napad. Vse preveč previden je bil, ni čakal, da bi ga objele dolge, strahovite Kršakove roke.

V hipu ko sta si bila dovolj blizu, je pograbil nasprotnika za dvignjeno zapestje in mu z drugo roko porinil nož pod rebra.

Naglo je spet potegnil nož iz rane, da bi sunil še v drugič in boljše. Pa ni prišel do tega.

Z enim samim zamahom svoje železne pesti mu je izbil Kršak orožje iz roke, daleč v stran je odletel nož.

Trzan je bil brez orožja —.

Spoprijela sta se.

Kršak je nameril svoje zobovje na vrat belokožca, da bi mu pregriznil vratno žilo. Tako napada gorila.

Pa Trzan je dobro poznal bojne šege svojih tovarišev, njegova mišicasta roka je pograbila nasprotnika za vrat in držala njegovo glavo v toliko oddaljenosti, da mu zobovje ni moglo priti do živoga.

Zato pa ga je Kršak udaril po glavi in mu odtrgal šop lasi s kožo vred. V hipu je bil Trzan ves krvav. Da ni njegova roka oslabela vsled rane pod pazduho, gotovo bi mu bil čreptinjo prebil.

Zdrknila sta na tla, se valjala, suvala in tolkla, — dvoje divjih, besnečih bitij v borbi za življenje in smrt.

V kratkem odmoru, ko sta oba nekoliko odnehala, da spet prideta do sapa, si je zamislil Trzan prekanjen načrt.

Skušal bo priti nasprotniku na hrbet. Tam mu njegovo zobovje ne bo več nevarno in tudi njegove roke ne, več moči bo imel na razpolago, zadušil ga bo.

Pašič-Pribečičeva strašila.

Pašič-Pribečičevi ljudje, ki se bojijo nove vlade radi odgovornosti za svojo korupcijo in razne protipostavnosti, se začeli na veliko strašiti in begati svet z nevarnostmi, ki naj bi nastale vsled vladne spremembe. Tudi to je njihova stara navada, ki so se je vedno posluževali, če so bili v zadregi in se je poslužujejo sedaj še tembolj, ko so tako nepričakovano zleteli iz vlade. Sedaj strašijo z boljševisko nevarnostjo in z velikimi zahtevami, ki naj bi jih stavili hrvatski poslanci kot pogoj in cenó za podpiranje vlade. Prvo je prozorna in že preveč izrabljena izmišljotina, drugo se pa na prvi pogled vidi kot navadno hujskanje in nizkotna laž Pašičevih radikalov, ki so od svoje strani že vse mogoče ponujali hrvatskim narodnim zastopnikom za podpiranje svoje vlade. Pašič in Pribečič obdelujeta zlasti Srbe, da bi jim vrnila skrb in strah za državo, ko ona dva enkrat nista več na vladi. Ta strašila pa kažejo prav malo uspehov in krog Pašič-Pribečičevih pristašev pri tem ni večji, ampak vedno manjši.

Pašič napoveduje veliko zborovanje, na katerem hoče »brani državo« pred »protidržavnimi elementi.« S tem zborovanjem pa ne namerava napraviti samo agitacije za svojo stran, ampak nastopiti hoče proti skupini svojih poslancev, ki se vedno bolj odtegujejo njegovemu vplivu.

Radikali pred razkolom.

Pašičevi politiki že dolgo časa previdno, a vstrajno nasprotujejo skušinski predsednik Ljuba Jovanovič, ki po svoji osebni poštenosti in večji naobrazenosti dobro vidi potrebo sporazuma in pogubne posledice Pašič-Pribečičeve nasilne politike. Jovanovičeva struja dobiva vedno več tal in v najkrajšem času se pričakuje, da se izoblikujeta tisti dve skupini, ki se kažeta že dolgo časa v radikalni stranki. Prej ali slej bo Pašičeva skupina potisnjena v ozadje in to predvsem radi tega, ker jo tvorijo ljudje, ki so v dobi zakonitosti in poštenja popolnoma nemogoči na važnih mestih. Ti ljudje poskušajo sedaj najrazličnejše. Da bi oslabili vladni nastop proti korupciji, so na hitro sami sestavili in predložili zakon o pobijanju korupcije. S tem so se hoteli oprati pred ljudstvom, pa jim je spodletelo, ker jih je vlada prehitela in bo zakon proti korupciji sama predložila parlamentu kot prvo točko dnevnega reda.

Radikalni stranki predpisuje usoda isto pot, po kateri so šli in so se razšli demokrati. V kratkem času se bodo pošteno radikalni pridružili in približali skupinam, ki so si vzele za nalogo izvesti sporazum in rešiti državo pred nesrečo nasilja in korupcije. Opozicija, to bodo ožji Pašičevi in Pribečičevi pristaši, ki bodo tej nalogi in smeri nasprotovali, ostane pa našim poznim potomcem v najslabšem spominu.

Prekmurški Slovenci ob 10 letnici smrti kanonika dr. Ivanocyja.

Dne 29. avgusta bo preteklo deset let, odkar je umrl tišinski g. župnik, kanonik dr. Ivanocyj. Hvaležni prekmurški Slovenci so porabili prvo desetletnico njegove smrti, da proslavijo njegov spomin ter si zopet zapišejo v duha in v srce njegove velike ideje, za katere je delal in trpel.

Dr. Ivanocyj je odklonil vse, kar mu je nudil drug — madžarski — narod kot možu velike izobrazbe, energične

Hitreje nego je upal, se mu je nakana posrečila. Nevedoč kaj namerava zvitě nasprotnik, ga neumna žival ni posebno ovrhala.

Toda ko je končno Kršak opazil, da ga namerava belokožec napasti od strani, kjer mu s svojimi pestmi in zobovjem ne bo mogel več blizu, se je vrgel s tako silo na hrbet, da je Trzanu skoraj sape zmanjkalo in da ni mogel druga ko trdno se oklepati Kršaka in paziti, da se mu ne izmuzne.

Pa vkljub temu mu je zopet in vedno iznova ušel iz rok in vedno iznova je moral grabiti za njima.

Pri tem neprestanem rivanju in valjanju in lovljenju je slučajno zašla njegova roka Kršaku pod pazduho ter se je z dlanjo in pestjo oklenila njegovega tilnika. Ta prijem je v moderni rokoborbi znan pod imenom »pol-Nelson«. Če si nasprotnika tako prijel, mu izlahka prelomiš tilnik, brani ti pa se ne more.

Tudi mladi Clayton je v hipu spoznal vrednost takega prijema. Da ga še okrepi, je spravil Kršaku tudi levice pod pazduho in za tilnik, sklenil prste obeh rok — in trenutek pozneje je Kršaku pokala hrbtenica pod »popolnim Nelsonom«.

Borca se nista več genila.

Molče sta ležala na tleh, Trzan Kršaku na hrbtu, z rokami tesno sklenjenimi v strahoviti prijem, Kršak pod njim, težko sopeč in hropeč. Niže in nižje mu je ležala glava na prsi pod strašnim pritiskom Trzanovih sklenjenih rok.

Mladi Clayton je vedel, kaj se bo zgodilo. Še pritisk — in Kršakova hrbtenica se bo prelomila.

In on, mladi, slabotni belokožec bo zmagovalec, bo največji junak rodu Kršakovega, nepremagljiv borec vse džungle —

voje in neomadeževanega duhovniškega življenja. Ni hotel živeti in ostati v tujini, da bi tankaj užival čast in premoženje. Vse obljube je odklonil, šel med svoje ljube prekmurske Slovence, da jim pokloni vse moči svojega duha in telesa in vso ljubezen svojega plemenitega srca. Po vzoru velikega slovenskega škofa Slomškega je dr. Ivanocyj širil med svojim ljudstvom izobrazbo, predvsem versko izobrazbo, pa tudi vsestransko splošno izobrazbo. Koliko važnost je ta veliki prekmurški voditelj polagal na izobraževanje naroda, dokazujejo njegove besede, ki jih je zapisal v tišinsko župnijsko kroniko: »Ljudstvo se pokvari, ako ne bo imelo knjige in poštenega čtenja (branja).« V tem smislu je delal sam, v tem smislu je bodril druge mlade duhovnike, v tem smislu je najširše vplival na mladino.

In prekmurško ljudstvo mu je zato preteklo nedeljo (17. avgusta) skazalo svojo globoko hvaležnost. Ljudske množice so od raznih krajev prišle v procesijah. Preko 5000 slovenskih mož in žen, zlasti pa mladine, se je zbralo na hribu sv. Benedikta, kjer je tekla zibelka č dr. Ivanocyja in kjer je tudi njegov grob. Med udeleženci je tudi bilo več sto Slovencev evangelijske vere, ki so pokazali, kako častijo moža, ki je bil katoliški duhovnik, pa je delal za pravice vseh Slovencev v Prekmurju.

Ob 10. uri je pred cerkvijo imel slavnostno pridigo g. Baša, župnik v Bogojini. Sv. mašo, med katero je pel beltinsko-črenšovski pevski zbor pod spretnim vodstvom g. učitelja Spragerja, je služil narodni poslanec dr. Josip Hohnjec. Po sv. maši je bil spreved h grobu Ivanocyja, ob katerem je imel prisrčen govor narodni poslanec Josip Klekl, ki je bil večletni Ivanocyjev kaplan in vnet učelec. Na grob svojega duševnega očeta so razne prekmurske mladinske organizacije in društva po svojih zastopnikih in zastopnicah, ki so imeli lepe nagovore, pokozile sveže vence.

Po končanem cerkvenem opravilu je bila akademija v proslavo velikega prekmurskega buditelja in voditelja. Poslanec dr. Hohnjec je govoril v imenu Slov. ljudske stranke in tako v imenu celokupnega slovenskega ljudstva, kojega zastopnica je SLS. Povdarjal je velike zasluge, ki si jih je pridobil dr. Ivanocyj za prekmurško slovensko ljudstvo in preko njega za celokupen slovenski narod. Svojo narodno ljubezen in delavnost je vedno znova netil in podžigal ob svezem ognju svoje vere in verske vneme. Kakor za vero in njeno razširjenje je gori za pravo izobrazbo in njeno širjenje med narodom. Bil je v tem oziru podoben buditelju in prosvetitelju štajerskih Slovencev, škofu Slomšku, kojemu je bil podoben ne samo po stanu in mišljenju, marveč tudi po delavnosti, požrtvovalnosti, žilavosti in vstrajnosti, zlasti še tudi po trpljenju. Kakor so Slomškega preganjali zagrizeni nemški nacionalci in nemškutarji, tako so Ivanocyja preganjali nestrpni Madžari in madžaroni. Mož kakor Ivanocyj, ki je živel in deloval v duhu slovenske vzajemnosti ter pripravljaval pot ujedinjenju vseh Slovencev, zasluži, da se ga spominja, da ga časti ter posnema ves slovenski narod.

Govorila sta tudi g. okrajni glavar dr. Lipovšek, ki je povdaril pomen tega slavlja za utrditev narodne in državne ideje, in domači g. župnik Faflak, ki je pozval ljudsko množico, naj prispeva darove ter nabira prispevke, da se č velikemu prekmurškemu boritelju in voditelju postavi dostojen nagrobni spomenik. Nato so prekmurški Orli in Orlice z veliko spretnostjo in točnostjo proizvajali precejšnjo vrsto prostih vaj. Ljudstvo je z velikim zadovoljstvom gledalo to proizvajanje ter ga je nagradilo s toplim odobravljanjem. Veselje nad lepimi uspehi mladinske organiza-

Toda prav kakor je malo prej razum pokazal Claytonu način, kako bo premagal nasprotnika, tako mu je tudi sedaj povedal, da ni prav, če ubije Kršaka.

Zakaj bi ga naj ubil —?

Res da je bil Kršak njegov sovražnik, stregel mu je po življenju še od zgodnje mladosti.

Toda — ali bo on, Trzan, za vedno ostal v Kršakovem rodu —? Ali ni »človek«, Kršak in njegove čreda pa so »živali« —?

Čutil je, da leži prepada med njim in med njegovimi nekdajnimi tovariši. In čutil je tudi, da dolgo ne more več ostati med njimi.

Bral je knjige, ki so jih spisalji ljudje in ki je k njim spadal tudi on sam. In knjige so mu odprle pogled v čisto nov svet, v novo življenje —

Kake čudne sanje je sanjala njegova živahna, plodovita domišljija o življenju ljudi daleč tam za morjem —. In sam ni vedel, kako je prišlo, pa delal je načrte in naklepe, kako bi prišel med ljudi. Srečal je črnce. Ti so bili ljudje. Gotovo —. Pa niso bili ljudje, njemu enaki. »Črnci« so bili.

Nevede in nehote se mu je v srce prikradlo hrepenenje po njemu enakih bitjih.

Začutil je domotožje —.

Čemu bi se torej še nadalje mudil med živalmi —? Niso ga razumele. Zivele so svoje življenje, on pa je že zdavnaj skušal živeti življenje ljudi —.

Našel bo sredstva in pota, da pride med ljudi.

In tedaj mu tudi Kršak ne bo mogel več škodovati —.

Čemu bi mu torej vzel življenje? Postava džungle zapoveduje, da ne ubijaj brez potrebe.

cije, ki dela v duhu č Ivanocyja, je bilo splošno. Dokler bo Ivanocyjev duh živel med prekmurkim ljudstvom in zlasti med mladino, se ni treba bati za bodočnost tega ljudstva. Slavje pri Sv. Benediktu je zopet pokazalo tisto pot, katero je prekmurkim Slovincem začrtal njegov duševni oče Ivanocyj in ki vodi do cilja in do zmage.

Shodi Marijinih družb.

Ker so mladinski dnevi posvečeni v prvi vrsti prerobenju notranjosti in mišljenja, t. j. duše, naše slovenske mladine in je naša mladina ravno v teh dneh v Mariboru tako sijajno pokazala svojo žarno ljubezen za obstoj slovenskega naroda, da se je odločila posvetiti svoje duševne in telesne moči svoji ljubi slovenski domovini, je to v duhu Marijinih družb. Narod, ki izide iz te generacije, naj bo pristno slovenski, t. j., naj ljubi nad vse slovenski jezik, naj bo trezen, нравno čist, globoko veren, kot skale naših planin neomahljiv, jekleno značajan, stebel države. Zato hoče posvetiti cvetne dneve svoje mladosti Bogu. Mladeniško življenje naj preveva veren duh, proseči milosti in pomoči iz nebes. Vzor mladine bo nebeška Mati. Okrog nje se bo zbiral cvet slovenskega naroda, njo hoče častiti z lepim življenjem, da bo mladina pomoč starejšim, njih opora v težkih časovnih razmerah, njih veselje in njihov ponos.

Ker je vsa Slovenija v mladinskih dneh v Mariboru in na marijanskem kongresu v Ljubljani zazarela v ognjenih žarkih vzhajajočega novega življenja Slovencev, naj za letos nadaljni tabori Marijinih družb za lavantinsko škofijo izostanejo, razven teh, kateri so že več mesecev določeni in sicer:

dne 24. avgusta pri Sv. Andrežu v Haložah za dekanijo Zavrče;

dne 31. avgusta v Venčesu, ustanova Marijine družbe in blagoslovljenje novih zvonov;

dne 14. septembra za dekanije Hoče, Ptuj, Slovenska Bistrica na Ptujski gori s sledečim sporedom: 1. Dne 13. septembra zvečer pridiga, litanije, spovedovanje, rimska procesija, 2. dne 14. septembra ob 6. uri pridiga, skupno sv. obhajilo; 3. ob 10. uri slovesno sv. opravilo s pridigo po poznem opravilu; 4. dekliški tabor; 5. popoldne sklepna pridiga, pete litanije, Te Deum;

dne 21. septembra na Stari sv. Gori nad Podsredo za dekanijo Kozje;

dne 28. septembra pri Sv. Križu nad Dravogradom za dekanijo Mežiška dolina, oziroma za Koroško in za dekanije Dravograd, Vuzenica in Marenberg.

Ker se bo v začetku meseca septembra vršil marijanski kongres v Ljubljani in je pri istem zaposlen tudi škofijski nadzornik Marijinih družb, za letos za dekanijo Maribor levi dravski breg na 8. sept. določeni tabor Marijinih družb odpade.

Zgodovinsko pomembni mladinski dnevi in marijanski kongres naj vsadijo svežega cvetja na grede Slovenije, ki naj požene globoke korenine v vsako obnovo naše slovenske mladine. Iz te naj prikljije nov rod, nova pristna slovenska inteligenca, prežeta versko-nravnno slovenskega duha, kajti samo versko-nravnna, vzgledna inteligenca, izhajajoča iz slovenskih tal, bo prava narodna inteligenca, kakršno je v svojem jedru slovensko ljudstvo. Neverna inteligenca je Slovincem tuja, kakor je njen nazor, presajen iz tujine, Slovincem tuj.

Ne bo ubil Kršaka —.

Pa še eden vzrok je imel, da ga bo pustil živeti.

Če ga ubije, kdo bo za njim poglavar —?

Po postavah in navadah džungle bodo njega izvolili za kralja in poglavarja. Če ubije Kršaka, bo on najmočnejši, bo nepremagljiv borec, velik junak —.

Glavar pa noče biti —. Druge načrte je imel.

Torej jim je moral pustiti Kršaka. —

Zarečal mu je glas, ki je v Kršakovem rodu pomenil, da se naj nasprotnik vda.

Kršak ni odgovoril.

Huje so pritisnile Trzanove mogočne mišice, Kršak je krliknil in nato žalostno zastokal. Vdal se je.

Tedaj so se Trzanovi prsti razklenili, izpustil je nasprotnika iz strahovitega objema, onemogel se je zgrudil poglavar rodu goril po tleh.

Z napetim pričakovanjem je sledila vsa čreda strašni borbi in z nemim začudenjem so gledali ne-navadni izid.

Prepričani so bili, da bo belokožec Kršaka ubil in nato po postavah džungle zahteval zase poglavarsko čast.

Mesto tega pa je v zadnjem trenutku izpustil že skoraj premaganega nasprotnika živega iz rok —.

Globoko v njihovo živalsko pamet se je vtisnila zavest, da je belokožci tujec nekaj posebnega, da pa je obencem tudi nepremagljiv borec in velik junak.

V plahem strahu so gledali na silnega belokožega junaka.

Tako je stopil Trzan prvi korak po poti, ki si jo je izbral, — po poti do njemu enakih bitij.

(Dalje prihodnjic).